

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: V. B., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Generální finanční ředitelství,
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č. j. 43233/16/7100-10111-011368,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 20. 6. 2016, č. j. 43233/16/7100-10111-011368, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního finančního ředitelství ze dne 20. 6. 2016, č. j. 43233/16/7100-10111-011368, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43512/15/5200-10424-706807. Tímto rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství v přezkumném řízení změnilo své rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 5808/14/5000-14104-706807, tak, že odvolání zamítlo a potvrdilo platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 8. 2013, č. j. 1348597/13/2507-24803-506484. Tímto platebním výměrem správce daně podle § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), sdělil žalobci předpis penále za prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005 ve výši 1 789 467 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné s tím, že jím byl zkrácen na svých právech. Žalobce namítal, že penále podle § 63 odst. 4 věty čtvrté ZSDP lze daňovému dlužníkovi sdělit jen ve lhůtě podle § 70 odst. 1 ZSDP, a nesouhlasil s názorem žalovaného, že pro sdělení penále platí též odstavec 2 téhož ustanovení. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se stěžejními odvolacími důvody žalobce. Žalovaný ponechal nedotčenu argumentaci, že úkonem přerušujícím lhůtu promlčecí nemůže být přerušena lhůta prekluzivní a že k přerušení lhůty nemůže dojít ve vztahu k nesdělenému penále (nedeklarované povinnosti zaplatit), neboť podle žalobce může být přerušeno jen to, co již bylo sděleno, deklarováno. Žalobce v odvolání upozornil také na to, že s daňovým nedoplatkem bylo posečkáno od 3. 11. 2008 do 26. 2. 2013, kdy byl zcela zaplacen, a konstatoval, že po dobu posečkání se penále nepočítá a i z toho důvodu nebylo možné povolením posečkání přerušit lhůtu pro sdělení penále. Dále v odvolání dovodil, že v daném případě neplatí, že příslušenství sleduje osud daně, když při posečkání povinnost zaplatit daňový nedoplatek v deklarované výši trvá, ale povinnost zaplatit penále za tuto dobu nikoli. Žalobce zdůraznil, že s touto argumentací se žalovaný nevypořádal a námitky ponechal bez povšimnutí.
3. Žalobce namítal také nesprávnost žalovaným zastávaného výkladu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009-265, ze kterého podle žalobce jednoznačně vyplývá, že lhůta pro sdělení penále je lhůtou prekluzivní a na sdělení penále se nevztahuje celý § 70 ZSDP. Názor správce daně, že v nové lhůtě podle § 70 odst. 2 ZSDP lze sdělit penále, když tak nebylo učiněno v původní lhůtě podle odstavce 1, považoval žalobce za nesprávný a uvedl, že použitý výklad žalovanému nepřísluší. Žalobce zdůraznil, že platební výměr na penále byl vydán po uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 70 odst. 1 ZSDP, a proto bylo původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, jímž vyhovělo odvolání proti tomuto platebnímu výměru, zákonné a legitimní. Podle žalobce měl žalovaný rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 12. 2015, které je nezákonné a v rozporu s uvedenou judikaturou, zrušit a řízení zastavit. Žalobce dodal, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 12. 2015, neboť Odvolací finanční ředitelství platební výměr na daňové penále svým předchozím rozhodnutím zrušilo a řízení zastavilo z důvodu, že byl vydán po uplynutí lhůty uvedené v § 70 odst. 1 ZSDP.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a doslovně zopakoval svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že není v jeho působnosti, aby se v rámci rozhodnutí o odvolání vyjadřoval k názorům žalobce na judikáty Nejvyššího správního soudu obsaženým v odstavci 4 na straně 2 podání žalobce ze dne 9. 2. 2016, jímž odstranil vady odvolání. Žalovaný zdůraznil, že ustanovení ZSDP a daňového řádu správně aplikoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž své rozhodnutí řádně odůvodnil a argumenty žalobce vyvrátil právě judikaturou Nejvyššího správního soudu. Argumentací žalobce v odstavcích 5 až 7 na straně 2 jeho podání ze dne 9. 2. 2016 se žalovaný zabýval v odstavci 4 na straně 6 napadeného rozhodnutí, který pokračuje na straně 7.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dodatečným platebním výměrem ze dne 24. 9. 2008, č. j. 94012/08/196911/6537, Finanční úřad v Litoměřicích (dále jen „finanční úřad“) doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 1 715 176 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 5. 2009, č. j. 4849/09-1100-500331, které nabylo právní moci dne 25. 5. 2009. Rozhodnutím o posečkání daně ze dne 10. 12. 2008, č. j. 110943/08/196911506670, které bylo právnímu zástupci žalobce doručeno téhož dne, finanční úřad žalobci na jeho žádost doručenou dne 3. 11. 2008 povolil posečkání daně z příjmů fyzických osob v částce 1 715 176 Kč. Rozhodnutím o posečkání daně ze dne 8. 9. 2009, č. j. 84250/09/196913506670, které bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 11. 9. 2009, finanční úřad žalobci na jeho žádost doručenou dne 26. 8. 2009 povolil posečkání daně z příjmů fyzických osob v částce 1 715 176 Kč. Rozhodnutím o posečkání úhrady daně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 24812/12/196913506484, které bylo žalobci doručeno dne 27. 2. 2012, finanční úřad žalobci na jeho žádost zaevidovanou dne 24. 1. 2012 povolil posečkání daně z příjmů fyzických osob v částce 1 715 176 Kč. Rozhodnutím o posečkání úhrady daně ze dne 17. 1. 2013, č. j. 62203/13/2507-24803-506484, které bylo žalobci doručeno dne 24. 1. 2013, správce daně žalobci na jeho žádost zaevidovanou dne 19. 12. 2012 povolil posečkání daně z příjmů fyzických osob v částce 1 715 176 Kč. Dne 16. 8. 2013 vydal správce daně shora uvedený platební výměr na penále, proti němuž podal žalobce odvolání.
6. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014, č. j. 5808/14/5000-14104-706807, Odvolací finanční ředitelství shora uvedený platební výměr na penále zrušilo. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2015, č. j. 64938/14/7100-10111-013165, nařídil přezkoumání naposledy zmíněného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Toto rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 3. 9. 2015, č. j. MF-35102/2015/39-3. Následně vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43512/15/5200-10424-706807, jímž v přezkumném řízení změnilo své původní rozhodnutí ze dne 10. 3. 2014 tak, že odvolání žalobce zamítlo a platební výměr na penále ze dne 16. 8. 2013 potvrdilo. Proti tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 21. 6. 2016.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí opomenul vypořádat s některými odvolacími námitkami žalobce.
9. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
10. Požadavky citovaných judikátů se mimo jakoukoli pochybnost vztahují i na rozhodnutí vydávaná v daňovém řízení. Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobcem a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť se vůbec nezabýval odvolací námitkou, že úkonem přerušujícím lhůtu promlčecí nemůže být přerušena lhůta prekluzivní a že k přerušení lhůty nemůže dojít ve vztahu k nesdělenému penále (nedeklarované povinnosti zaplatit), neboť podle žalobce může být přerušeno jen to, co již bylo sděleno, deklarováno. Žalovaný nijak nereagoval ani na tvrzení žalobce, že po dobu posečkání se penále nepočítá a i z toho důvodu nebylo možné povolením posečkání přerušit lhůtu pro sdělení penále. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnoval ani argumentaci žalobce, že v daném případě neplatí, že příslušenství sleduje osud daně, když při posečkání povinnost zaplatit daňový nedoplatek v deklarované výši trvá, ale povinnost zaplatit penále za tuto dobu nikoli.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Porovnáním těchto námitek s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal, že se žalovaný k těmto námitkám nevyslovil ani v souvislosti s vypořádáváním námitek ostatních. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí předestřel ucelenou argumentaci vysvětlující, proč rozhodnutí o posečkání daně způsobují přerušení běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daně a lhůty pro sdělení penále, nicméně tato argumentace podle názoru soudu nepostačuje k vyvrácení námitek žalobce, které tak zůstaly nezodpovězeny. Žalovaný vůbec nereagoval ani na tvrzení žalobce, že po dobu posečkání se penále nepočítá, ačkoli se podle obsahu jednalo o námitku zpochybňující výši sděleného penále. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
12. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, „*[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.*“
13. V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval žalobcem nastolenou právní otázkou, zda lze běh lhůty pro předpis penále přerušit, či nikoli. Soud je totiž navíc povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda v projednávané věci nedošlo k prekluzi oprávnění daňových orgánů vybrat penále.
14. K tomu musel soud nejprve určit relevantní právní úpravu. Vzhledem k tomu, že se jedná o penále za prodlení žalobce s plněním jeho daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005, jejíž splatnost nastala za účinnosti ZSDP a platební výměr na penále byl vydán až za účinnosti daňového řádu, soud připomíná, že je nutno respektovat přechodná ustanovení tohoto zákona.
15. Podle § 264 odst. 13 daňového řádu, „*[u]plynula-li lhůta pro podání řádného daňového tvrzení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se penále podle dosavadních právních předpisů.*“ Podle odstavce 14 téhož ustanovení „*[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.*“ Obě tato přechodná ustanovení shodně vedou k aplikaci právní úpravy obsažené v ZSDP, pokud rozhodná skutečnost pro vznik povinnosti platit penále či úrok z prodlení nastala před účinností daňového řádu. Na projednávanou věc nicméně dopadá výhradně § 264 odst. 14 daňového řádu, neboť penále podle § 63 ZSPD ve znění účinném do 31. 12. 2006 se odvíjelo od splatnosti daně, se kterou pracuje právě § 264 odst. 14 daňového řádu, a svou povahou se blížilo úroku z prodlení, nikoli charakteru penále v tom smyslu, jak je chápe daňový řád. Povinnost aplikovat § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 přitom vyplývá z čl. VI bodu 3 věty druhé zákona č. 230/2006 Sb., podle kterého „*[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.*“ V projednávané věci nastala splatnost daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 dne 31. 3. 2006, tj. před 1. 1. 2007, kdy nabyl účinnosti zákon č. 230/2006 Sb. V souladu s § 264 odst. 14 daňového řádu ve spojení s čl. VI bodem 3 větou druhou zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

230/2006 Sb. se proto na případ žalobce uplatní penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006.

16. Citovaná ustanovení se ovšem týkají pouze toho, podle jakého právního předpisu má být žalobce penalizován. Pokud za účinnosti ZSDP počala daňovým orgánům plynout lhůta pro vyrozumění o předpisu penále, která je podle § 63 odst. 4 věty čtvrté ZSDP vázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně, a tato lhůta neuplynula před nabytím účinnosti daňového řádu, je třeba na tuto lhůtu aplikovat přechodné ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu, podle kterého platí, že *„[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Lhůtu pro placení daně upravuje § 160 daňového řádu, a proto podle názoru soudu žalovaný postupoval správně, pokud za účinnosti tohoto zákona posuzoval běh a délku předmětné lhůty právě podle § 160 daňového řádu.
17. Pokud jde o možnost přerušení a znovu obnovení běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daně, soud poukazuje na výše již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014-56, publ. pod č. 3336/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, jímž byla sjednocena judikatura správních soudů týkající se běhu lhůty k vybrání a vymáhání daně. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně vyslovil, že *„[ú]kon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně podle § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem tohoto zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2 tohoto zákona.“* Odlišné právní názory dříve přijaté některými krajskými soudy a některými senáty Nejvyššího správního soudu, a to včetně žalobcem zmíněného rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 Afs 52/2013-34, byly tímto usnesením rozšířeného senátu překonány, a proto zdejší soud v projednávané věci vycházel výhradně z předmětného usnesení, s jehož závěry se plně ztotožňuje.
18. Lhůta pro vybrání a vymáhání daně byla upravena v § 70 odst. 1 ZSDP tak, že *„[p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.“* Podle § 40 odst. 1 věty druhé ZSDP je přitom daň splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení, tj. ve lhůtě tří měsíců po uplynutí zdaňovacího období (srov. § 40 odst. 3 větu první ZSDP). Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 byla splatná do 31. 3. 2006, tudíž šestiletá lhůta pro vybrání a vymáhání této daně by bez dalšího uplynula dne 31. 12. 2012. Běh této lhůty však byl v souladu s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu přerušen jednotlivými úkony směřujícími k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, mezi které ustálená judikatura řadí mimo jiné rozhodnutí o zřízení zástavního práva a rozhodnutí o povolení splátek nebo o posečkání daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 28. 2. 2013, č. j. 5 Afs 46/2011-62, nebo ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 82/2010-56, oba dostupné na www.nssoud.cz).

19. Podle § 70 odst. 2 ZSDP platí, že „[j]e-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplateků zajištěných podle odstavců 4 a 5.“ Podle § 160 odst. 1 věty první daňového řádu „[n]edoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení, „[b]yl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.“ Podle § 160 odst. 3 daňového řádu „[ú]konem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona, b) zřízení zástavního práva, nebo c) oznámení rozhodnutí o posečkání nebo rozhodnutí, kterým se mění stanovená doba posečkání.“
20. Z citovaných ustanovení vyplývá, že pravidla upravující přerušení běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daně stanovená v § 160 daňového řádu jsou shodná s předchozí úpravou uvedenou v § 70 odst. 2 ZSDP, a to s jediným rozdílem, že podle starší právní úpravy běží po přerušení nová lhůta až po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový subjekt zpraven o úkonu způsobujícím přerušení lhůty, zatímco daňový řád váže počátek běhu nové lhůty na den, v němž byl takový úkon učiněn. V každém případě však zdejší soud s ohledem na podobnost právní úpravy považuje závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014-56, k § 70 odst. 2 ZSDP za plně aplikovatelné i ve vztahu k § 160 daňového řádu.
21. Vzhledem k tomu, že před uplynutím lhůty pro vybrání a vymáhání daně vydal finanční úřad rozhodnutí o posečkání daně ze dne 10. 12. 2008, které bylo právnímu zástupci žalobce doručeno téhož dne, došlo tímto dnem k přerušení předmětné lhůty a od 1. 1. 2009 počala plynout nová šestiletá lhůta, jejíž konec by bez dalšího připadl na 31. 12. 2014. Stejně následky má také rozhodnutí o posečkání daně ze dne 8. 9. 2009, které bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 11. 9. 2009, kdy v souladu s § 70 odst. 2 ZSDP došlo k přerušení lhůty k vybrání a vymáhání daně. Od 1. 1. 2010 tak počala plynout nová šestiletá lhůta, jejíž konec by bez dalšího připadl na 31. 12. 2015. Rovněž rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 23. 2. 2012, které bylo žalobci doručeno dne 5. 3. 2012, a rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 17. 1. 2013, které bylo žalobci doručeno dne 24. 1. 2013, přerušila běh lhůty pro vybrání a vymáhání daně, a to v souladu s § 160 odst. 2 daňového řádu. V důsledku posledního přerušení předmětné lhůty, které nastalo doručením rozhodnutí o posečkání úhrady daně dne 24. 1. 2013, počala tato lhůta plynout znovu a skončí dne 24. 1. 2019. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že platební výměr na penále ze dne 16. 8. 2013, který nabyt právní moci společně se žalobou napadeným rozhodnutím dne 21. 6. 2016, byl vydán a stal se pravomocným před uplynutím lhůty pro vybrání a vymáhání daně, tudíž k prekluzi nedošlo.
22. Žalobní námitky upozorňující na prekluzi oprávnění sdělit žalobci penále a na údajný nesprávný výklad ZSDP tedy nejsou důvodné, to však nic nemění na závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vůbec nevypořádal se shora uvedenými odvolacími námitkami, které mohly mít vliv na posouzení věci. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobce.

23. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu. Jiné náklady řízení žalobce neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.